

STATUT FRANCISZKAŃSKIEJ UNII MISYJNEJ

WSTĘP

Jak Syn został posłany przez Ojca, tak wszyscy bracia pod natchnieniem Ducha Świętego, są posłani, aby w całym świecie głosić Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Dając świadectwo Jego głosowi, niech prowadzą wszystkich do poznania prawdy, że nie ma Wszechmocnego oprócz Boga (KG 83,1; LZ 9).

Wszyscy bracia niech czują się współodpowiedzialni za powierzony całemu Kościołowi obowiązek ewangelizacji. Za przykładem św. Franciszka, który *całe swoje ciało uczynił językiem*” (1 Cel 97) i gdziekolwiek byliby wezwani i posłani, przez słowa i przykład niech będą zbudowaniem dla narodów dzięki prawości całego swego życia. (KG 83,2;por LZ 9)

Święty Franciszek, z zapалу charyzmatycznego Ducha Świętego odkrył w Ewangelii wymiar misyjny swego Zakonu, jako pierwszy wśród założycieli zakonów ujął prawnie w Regule Zadanie misyjne wśród niechrześcijan, pierwszy pośród założycieli stał się wysłańcem do głoszenia wiary poza granicami Europy i wysłał swoich braci na cały świat.

Obowiązek głoszenia Ewangelii niechrześcijanom od samego początku Zakonu stał się istotnym elementem w służbie Kościołowi.

Bracia Mniejsi, trzymając się dokumentów i przykładów Serafickiego Założyciela, poprzez wieki szli do przeróżnych ludów, aby głosić im Ewangelię i budować u nich Kościół często przy współpracy dobroczyńców różnego stanu i zawodu, niekiedy również niechrześcijan.

Wszyscy wierni, poprzez Chrztost i Eucharystię wcieleni i przyłączeni do Chrystusa, są zobowiązani współpracować w dziele ewangelizacji misyjnej, aby dar Wiary, który darmo otrzymali, mogli przekazywać także innym (por. AD Gentes 41) „*razem z ludzkim i społecznym popieraniem narodów*” (Paweł VI, Orędzie na Niedzielę Misyjną, 1970).

W naszych zaś czasach, kiedy to zapal dla misji otrzymał w XIX wieku nowy impuls, począwszy od 1907 roku, wszędzie powstawały różne stowarzyszenia, szczególnie w Holandii, Francji, Niemczech, dla wspierania modlitwami i czynami misyjnej działalności Braci Mniejszych.

Wśród nich u nas wyróżniła się Franciszkańska Unia Misyjna, która w 1922 przybrała własne imię Unii Pobożnej. Stolica Apostolska obdarzyła ją różnymi odpustami i duchowymi łaskami. Minister Generalny Bernardyn Klumper usilnie ja polecił całemu Zakonowi listem okólnym z dnia 19 marca 1922 r.

Ta Franciszkańska Unia Misyjna, odtąd wielokrotnie w dokumentach czy to prawnych czy też zachęcających wspomniana i pochwalana, również w ostatnim czasie otrzymała przychylną ocenę na kapitułach generalnych: w

Asyżu (1967), Medelin (1971), Madrycie (1973) i San Diego (1991). Kapituła w Medelin odbyta w 1971, pragnąc w braterstwie poprzeć odnowę ducha misyjnego, zaproponowała nową wizję ewangelizacji misyjnej i poszukiwała nowych struktur dla ożywienia i koordynowania działalności misyjnej. I w ten sposób ustanowiła sekretariaty tak generalne jak i prowincjalne oraz międzyprovincjalne, „*aby ta Unia stała się skuteczniejsza*” i służyła większą współpracą tym, którzy kierują sekretariatami.

A zatem w miesiącu października 1975 r. został zwołany do Asyżu pierwszy międzynarodowy kongres promotorów prowincjalnych misji Zakonu Braci Mniejszych. Tamże promotorzy pochodzący z różnych prowincji wyrazili wolę, aby Statuty Franciszkańskiej Unii Misyjnej zostały poddane dokładnej rewizji i pewien podstawowy schemat, opracowany tamże przez specjalną komisję, został zatwierdzony na jakiś odpowiedni czas. Postanowiono, aby wyznaczona przez Kongres Komisja ukończyła go w Rzymie w styczniu 1976 r., w którym przypadał 750 rocznica śmierci św. Franciszka.

Kolejny Ministrowie Generalni przedłużali aprobatę Statutów. W 1993 r. Komisja ustanowiona przez Definitorium Generalne ponownie zrewidowała Statuty w świetle nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego, Konstytucji Generalnych oraz najnowszych dokumentów Kościoła i Zakonu.

Tekst przeto na nowo zredagowany, otrzymawszy aprobatę Najwyższej Władzy Zakonu, podaje się jako normę działania.

„Unia” ta, właściwa naszemu Zakonowi, nie jest rozszerzeniem „formy życia” pierwszego Zakonu jak Franciszkański Zakon Świeckich, ani też jakimś przyłączeniem się do modłów Zakonu. Jest natomiast, według 1art. tych Statutów, żywotnym środkiem tegoż Zakonu do niesienia praktycznej pomocy, do budowania modlitwą i czynem wspólnoty z Braćmi długo i w trudnych warunkach pracujących na misjach. Tak okazuje się jako narzędzie i pomoc dla sekretarzy tak prowincjalnych jak i międzyprovincjalnych, z którymi promotorzy i członkowie dzielą zapał w pracy franciszkańskiej ewangelizacji misyjnej.

Tak więc pod przewodnictwem Franciszka „męża katolickiego i apostołskiego” i przy towarzyszącej opiece św. Antoniego, ludzie „pokoju i dobra” pomnażają się każdym narodzie i „wonne słowa Pana” rozszerzają na cały Kościół.

NATURA

Art. 1

§ 1 Franciszkańska Unia Misyjna jest stowarzyszeniem tych, którzy w regularny sposób wspierają ewangelizację misyjną Zakonu Braci Mniejszych.

§ 2 Jest przeto sposobem, a jaki moderatorzy do spraw ewangelizacji misyjnej mogą ożywiać i wspierać pracę Braci na misjach.

Art. 2

Patronem Franciszkańskiej Unii Misyjnej jest św. Antoni Padewski

CELE

Art. 3

Do Franciszkańskiej Unii Misyjnej należy:

1. Formować i popierać świadomość misyjną szczególnie u Braci, Wiernych i wszystkich ludzi dobrej woli.
2. Wspierać duchowość i działalność ewangelizacji misyjnej.
3. Pomagać misjonarzom franciszkańskim i z nimi współpracować, jak przystoi braciom i siostrom, środkami zarówno osobistymi jak i materialnymi tak, aby szerzyło się Królestwo Boże.

CZŁONKOWIE

Art. 4

§ 1 Członkami są ci, którzy współpracują z Braćmi w dziełach ewangelizacji misyjnej według brzmienia tych Statutów oraz ci, którzy jako tacy zostali przyjęci przez promotora albo lokalnego albo prowincjalnego. Jedynym zaś warunkiem ze strony kandydata, aby stać się członkiem, jest wola współpracy z Braćmi i pomaganie im w dziełach ewangelizacji misyjnej (por KPK 307).

§ 2 Przyjęcie członków może się odbywać różnymi stosownymi sposobami, np. przez dokument, wpisanie imienia, pismo itd.

Art. 5

Członkowie Franciszkańskiej Unii Misyjnej powinni:

1. dokształcać się w duchu ewangelizacji misyjnej, np. poprzez lekturę, refleksję, studium, medytację branie udziału w sesjach, rekolekcjach duchowych itd.
2. modlić się zawsze w intencji ewangelizacji misyjnej;
3. nieść pomoc i duchową i doczesną według własnej możliwości

ZARZĄD

Art. 6

Franciszkańska Unia misyjna posiada główną siedzibę w Kurii Generalnej Zakonu Braci Mniejszych, gdzie funkcję Promotora Generalnego pełni

Sekretarz generalny do spraw Ewangelizacji Misyjnej.

Art. 7

W prowincjach, jeśli w statutach partykularnych nie postanowiono inaczej, Moderator prowincjalny do spraw Ewangelizacji Misyjnej, który według prawodawstwa zakonnego powinien koordynować pracę ewangelizacji misyjnej, jest także Promotorem prowincjalnym Franciszkańskiej Unii Misyjnej (por SG 50,52).

Art. 8

Jeśli to możliwe i wydaje się czymś słuszniej, Promotora lokalnego Franciszkańskiej Unii Misyjnej proponuje kapituła lokalna i mianuje minister prowincjalny po wysłuchaniu opinii moderatora prowincjalnego ds. Ewangelizacji Misyjnej.

ADMINISTRACJA

Art. 9

§ 1 Datki członków, jałmużny zebrane od dobroczyńców oraz wszystkie pomoce pochodzące od Franciszkańskiej Unii Misyjnej mogą być spożytkowane przez pracę ewangelizacji misyjnej Zakonu Braci Mniejszych.

§ 2 Te datki członków należy co roku przesłać do Moderatora prowincjalnego, jeśli w statutach partykularnych nie postanowiono inaczej.

Art. 10

Promotorzy i ci wszyscy, którzy mają obowiązek robić z tych rzeczy sprawozdanie, kiedy przyjmują oraz dzielą te datki i jałmużny Franciszkańskiej Unii Misyjnej, niech trzymają się praw i norm Kościoła i Zakonu.

Art. 11

Promotorzy mają obowiązek zanotować w księdze administracji ekonomicznej dochody i rozchody wszelkiego rodzaju i corocznie powinni przesłać sprawozdanie do Moderatora prowincjalnego ds. Ewangelizacji Misyjnej.

Art. 12

Moderator prowincjalny ds. Ewangelizacji Misyjnej niech co roku przesła do Sekretarza generalnego ds. Ewangelizacji Misyjnej, sprawozdanie z działalności ekonomicznej i innych prac Franciszkańskiej Unii Misyjnej, nżak również z administracji wszystkich pieniędzy zebranych na cele ewangelizacji misyjnej.

Art. 13

§ 1 Jałmużny zebrane przez Sekretariat prowincjalny lub międzyprovincjalny ds. Ewangelizacji Misyjnej dla rozpoczętych spraw misyjnych niech będą wydawane w zależności od odnośnych Ministrów prowincjalnych, według norm Statutów partykularnych albo szczegółowych, przy zachowaniu obowiązku przesłania do Sekretariatu generalnego ds. Ewangelizacji Misyjnej sumy określonej przez Kapitułę generalną (SG 53 § 1).

§ 2 Jałmużny zebrane w Prowincji, która nie posiada misji własnych, należy przesłać jako pomoc dla działalności misyjnej do Sekretariatu generalnego ds. Ewangelizacji Misyjnej (SG 53 §2).

Art. 14

§ 1 Dobroczyńcy Braci, jak również członkowie Franciszkańskiej Unii Misyjnej, tak żywi jak i zmarli, uczestniczą w modlitwach i modłach za zmarłych, jakie są zanoszone w braterskich wspólnotach Zakonu (por SG 18§1).

§ 2 Modlitwy i modły za zmarłych mogą być ofiarowywane za tych, których polecają członkowie Franciszkańskiej Unii Misyjnej. Oni nie SA członkami; a zatem nie powinni być wpisywani wśród członków aktywnych, lecz raczej są zrównani z tymi, o których mowa w SG 18§1

§ 3 Gdzie panuje zwyczaj lub życzenia, można wskazać na stosowny sposób uczynienia tego, byleby całkowicie usunąć jakikolwiek rodzaj handlu rzeczami duchowymi, czy to obrzędami czy powtarzaniem modlitw.

Art. 16

Tak Sekretarz generalny ds. ewangelizacji misyjnej jak i Moderatorzy prowincjalny niech się starają, aby w poszczególnych miesiącach była sprawowana Najświętsza Eucharystia za członków Franciszkańskiej Unii Misyjnej, za jej dobroczyńców żywych i zmarłych oraz w ich intencjach.

Art. 17

Członkowie Franciszkańskiej Unii Misyjnej cieszą się odpustem zupełnym, jeśli tylko, po wypełnieniu w sposób właściwy zwykłych warunków, odnowią zamiar wiernego zachowania Statutów stowarzyszenia:

1. w dniu rocznicy wpisania się;
2. w dni świąteczne Świętych pierwszych męczenników franciszkańskich (16 stycznia), męczenników japońskich (6 lutego), św. Antoniego z Padwy (13 czerwca) i błogosławionego Ojca naszego św. Franciszka z Asyżu (4 października).

PRZYSTOSOWANIA I ZMIANY

Art. 18

Obecne Statuty Franciszkańskiej Unii Misyjnej mają moc obowiązującą w całym Zakonie Braci Mniejszych, z zachowaniem dla każdej Prowincji swobody przystosowania i określenia szczególnie tego wszystkiego, co dotyczy warunków dopuszczenia, stosowania środków, jak również obowiązków i dobrodziejstw dla członków, byleby nie stały w sprzeczności z zasadami generalnymi (KPK 304).

WAKAZ SKRUTÓW

KPK – Kodeks Prawa Kononicznego, 1983

KG- Konstytucje Generalne Zakonu Braci Mniejszych 1991

LZ- List św. Franciszka skierowany do całego Zakonu

RZ- Reguła Zatwierdzona Zakonu Braci Mniejszych, 1223

1 Cel- Brat Tomasz z Celano: Życiorys pierwszy św. Franciszka z Asyżu

FUM- Franciszkańska Unia Misyjna